

państwowej inspekcji sanitarnej, iż pracownik zmarł na skutek choroby zawodowej.

§ 8. 1. Istnienie choroby zawodowej uzasadniającej prawo do świadczeń określonych w §§ 2—4 stwierdzają organy państwowej inspekcji sanitarnej w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 16 kwietnia 1968 r. w sprawie zgłaszania chorób zawodowych i ich stwierdzania oraz dokumentacji, sprawozdawczości i statystyki tych chorób (Dz. U. Nr 14, poz. 86).

2. Stwierdzenie choroby zawodowej, o którym mowa w ust. 1, następuje z urzędu, a także na wniosek pracownika, a w razie jego śmierci — na wniosek pozostałej po nim rodziny.

3. O stwierdzeniu choroby zawodowej organ państwowej inspekcji sanitarnej (ust. 1) zawiadamia zakład pracy zatrudniający pracownika, u którego stwierdzono chorobę zawodową, oraz zainteresowanego pracownika, a w razie jego śmierci — pozostałą po nim rodzinę.

4. Stwierdzenie choroby zawodowej dokonane przez organ państwowej inspekcji sanitarnej jest wiążące dla zakładu pracy, komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia oraz organów rentowych.

5. Renty inwalidzkie (§ 2) oraz jednorazowe odszkodowania (§ 4) przyznaje się na podstawie orzeczeń komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, stwierdzają-

cych inwalidztwo i jego związek przyczynowy z chorobą zawodową.

6. Komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wydają orzeczenia na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tego artykułu.

7. Od orzeczeń organów państwowej inspekcji sanitarnej przysługują środki prawne przewidziane w przepisach dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160), a od orzeczeń komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia — środki prawne przewidziane w przepisach, o których mowa w ust. 6.

§ 9. W zakresie przyznawania i wypłacania świadczeń przewidzianych w rozporządzeniu oraz rozpatrywania sporów o te świadczenia stosuje się przepisy art. 14 i 16 ustawy.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1968 r., a w stosunku do osób mających prawo do renty inwalidzkiej lub rodzinnej przewidzianej w przepisach określonych w art. 1 ust. 3 pkt 3 ustawy, jeżeli inwalidztwo lub śmierć pracownika nastąpiły wskutek krzemicy lub krzemogruźlicy — z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

146

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1968 r.

w sprawie szczegółowych zasad zmniejszania rent inwalidzkich przysługujących z tytułu wypadków przy pracy w razie osiągnięcia przez rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł.

Na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8) oraz art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zmniejszenie renty inwalidzkiej przysługującej z tytułu wypadku przy pracy renciście zaliczonemu do II lub III grupy inwalidów następuje w razie osiągnięcia przez niego zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadkach, w których rencistę ze względu na wysokość osiągniętych zarobków lub dochodów traktuje się według przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin na równi z rencistą nie zatrudnionym lub nie posiadającym dochodu z innych źródeł.

§ 2. 1. Renta inwalidzka określona w § 1 podlega zmniejszeniu tylko wtedy, gdy renta ta wraz z miesięcznym zarobkiem z tytułu zatrudnienia lub dochodem z innych źródeł przekracza kwotę zarobku, stanowiącego podstawę wymiaru tej renty.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 rentę inwalidzką zmniejsza się o kwotę różnicy między tą rentą wraz z miesięcznym zarobkiem lub dochodem, o których mowa w ust. 1, a kwotą zarobku stanowiącego podstawę wymiaru tej renty.

3. Renta inwalidzka ustalona w myśl ust. 2 nie może być niższa od renty inwalidzkiej przysługującej z tytułu wypadku w zatrudnieniu przewidzianej w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2—4 ustawy z dnia 23 stycznia

1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8), dla osoby osiągającej zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł.

4. Przy zmniejszaniu renty inwalidzkiej (§ 1) bierze się pod uwagę:

- 1) w razie osiągnięcia zarobków z tytułu zatrudnienia — łączny zarobek w gotówce i w naturze, który przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru renty, wypłacony w miesiącu kalendarzowym po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne;
- 2) w razie osiągnięcia dochodu z innych źródeł podlegającego podatkowi:
 - a) od wynagrodzeń — dochód po potrąceniu tego podatku obliczony w stosunku miesięcznym,
 - b) obrotowemu i dochodowemu lub tylko dochodowemu — dochód ustalony dla wymiaru podatku dochodowego niezależnie od zwolnień podatkowych, ustalony w stosunku miesięcznym, z okresu przyjętego dla wymiaru tego podatku,
 - c) gruntowemu — roczny przychód szacunkowy ustalony dla wymiaru tego podatku, bez uwzględnienia ulg stosowanych przy ustalaniu tego przychodu, podzielony przez 12.

5. Jeżeli rencista posiada dochody z kilku źródeł określonych w ust. 4 pkt 2, dochody te zlicza się.

§ 3. 1. Renta inwalidzka ulega zmniejszeniu poczynając od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym rencista osiągnął zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł.

2. Jeżeli rencista, któremu przysługuje renta określona w § 1, podjął zatrudnienie w uspołecznionym zakładzie pracy i nie posiada dochodu z innych źródeł, właściwy organ rentowy może przekazać temu zakładowi wypłatę renty. O zaprzestaniu zatrudnienia zakład pracy zawiadamia niezwłocznie organ rentowy, który podejmuje dalszą wypłatę renty.

3. Uspołeczniony zakład pracy wypłaca rentę na rachunek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, dokonując jej zmniejszenia w razie zajścia okoliczności powodujących zmniejszenie renty.

4. W razie sporu między zakładem pracy a rencistą dotyczącego zmniejszenia renty, zakład pracy przekazuje sprawę do decyzji organu rentowego, który ustalił prawo do renty.

5. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi szczegółowe zasady wykonywania przez uspołecznione zakłady pracy czynności, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 4. 1. Rencista obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić organ rentowy lub zakład pracy wypłacający rentę o powstaniu okoliczności uzasadniających zmniejszenie renty inwalidzkiej, przedkładając równocześnie zaświadczenie o wysokości zarobków z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł.

2. Zaprzestanie osiągnięcia zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł rencista stwierdza przez złożenie odpowiedniego oświadczenia na piśmie.

§ 5. Jeżeli rencista przestał osiągać zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł w wysokości uzasadniającej zmniejszenie renty, organ rentowy lub zakład pracy wznawia wypłatę renty inwalidzkiej w pełnej wysokości.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

147

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1968 r.

w sprawie wykazu chorób zawodowych uprawniających do świadczeń w razie inwalidztwa lub śmierci pracownika.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za choroby zawodowe uprawniające do świadczeń określonych w ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”, w razie inwalidztwa lub śmierci spowodowanych tymi chorobami uważa się choroby określone w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia.

§ 2. 1. Świadczenia przewidziane w ustawie w razie inwalidztwa lub śmierci spowodowanych chorobą zawodową przysługują, jeżeli pracownik był zatrudniony po dniu 31 grudnia 1967 r. przy pracach narażających na powstanie lub nawrót choroby zawodowej (§ 1) i spełnione zostały inne warunki wymagane do uzyskania tych świadczeń.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują również, jeżeli pracownik:

- 1) przed dniem 1 stycznia 1968 r. zatrudniony był przy pracach narażających na powstanie lub nawrót choroby zawodowej objętej wykazem stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 1956 r. w sprawie wykazu chorób zawodowych (Dz. U. Nr 27, poz. 122),
- 2) stał się inwalidą lub zmarł wskutek choroby zawodowej, o której mowa w pkt 1,
- 3) spełniał warunki określone w § 2 rozporządzenia powołanego w pkt 1 oraz jeżeli
- 4) spełnione zostały inne warunki wymagane do uzyskania świadczeń.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 maja 1956 r. w sprawie wykazu chorób zawodowych (Dz. U. Nr 27, poz. 122).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1968 r. (poz. 147).

WYKAZ CHOROÓB ZAWODOWYCH UPRAWNIAJĄCYCH DO ŚWIADCZEŃ W RAZIE INWALIDZTWA LUB ŚMIERCI Z POWODU CHOROBY ZAWODOWEJ

Lp.	Choroba zawodowa	Rodzaje prac lub warunki narażające na chorobę zawodową
1	2	3
1	Zatrucia ostre i przewlekłe substancjami chemicznymi stosowanymi lub pozostającymi w związku z pracą zawodową oraz następstwa tych zatruc	Prace narażające na działanie substancji trujących